

§ 84.

K § 132 tr. zák. Mladistvá nevlastní dcera, žijící v domácnosti otčima, jest svěřena jeho dohledu.

Svedením míní se iniciativnost k činu smilnému.

(Rozh. ze dne 4. října 1919, Kr. I. 326, 19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost Václava K. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Táboře, jímž Václav K. uznán vinným zločinem svedení k smilstvu, naznačným v § 132 III. tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti dle č. 9a) § 281 tr. ř., popírajíc, že v tom, co soudem nalézacím bylo zjištěno, lze shledati znaky skutkové podstaty § 132 tr. z., totiž svěřením k dohledu, na vychování nebo k vyučování a svedení. K vývodům zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Dle spisů a zjištění rozsudku je Marie Ř. nevlastní dcera obžalovaného, s nímž žila ve společné domácnosti, do které byla uvedena svou matkou, když se tato asi roku 1906 provdala za obžalovaného. V době činu, t. j. v roce 1915 bylo jí 16 let. Již vzhledem k svému mladistvému věku měla Marie Ř. v době činu zapotřebí ochrany a vedení, jak po stránce tělesné, tak i v ohledu mravním. Povinnost poskytovat jí obého spadala dle poměrů na obžalovaného, jakožto hlavu domácnosti, byť i nebyl obžalovaný ustanoven jí za poručníka, aniž bylo třeba, by zvláštním formálním aktem nezletilá Marie Ř. byla dohledu obžalovaného svěřena. Poměr odpovídající za daných okolností pojmu svěřením ve smyslu citovaného místa v zákoně založen byl fakticky již tím, že matka, zároveň spoluporučnice, svou nezletilou dceru přivedla do své nové s obžalovaným společné domácnosti. Tím vzešly pro obžalovaného jakožto hlavu domácnosti podmínky autoritativního postavení, zavazujícího ho ku zvláštním povinnostem oproti osobám, autoritě jeho podřízeným, i znamená svedení nezlet. nevlastní dcery ve společné domácnosti žijící proto již samo sebou ono porušení povinností k pohlavní mravnosti, jež treští se dle zvláštního předpisu § 132 tr. z. Že pak je tu i další náležitost skutkové podstaty, totiž svedení, plyne z úvahy, že pojem ten ve smyslu citovaného místa v zákoně nevyžaduje vlastně nežli iniciativnost ve smyslu počínání si, jež nemusí ani záležeti v souloži, jako dále není podmínkou použitelnosti § 132 tr. z., by osoba svedená byla bývala až dotud pohlavně nedotčena.

Čís. 85.

Tím, že spolumajitel bytu zachovává se pasivně k tomu, že druhý spolumajitel bytu uloží tam věc kradenou, nedopouští se o sobě podílnictví na krádeži.

(Rozh. ze dne 4. října 1919, Kr. I. 371/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ku zmateční stížnosti obžalovaného Josefa K. do rozsudku krajského soudu v Č. Lípě ze dne 14. června 1919, jímž Josef K. uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti majetku naznačeným v § 464 tr. z., rozsudek zrušil a odkázal věc na příslušný okresní soud, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost Josefa K., pokud opírá se o § 281, č. 9a) jest odůvodněna. Soud nalézací shledává ukrývání a na se převedení prken, odcizených spoluobviněnými, dle důvodů rozsudku v tom, že Josef K. prkna u sebe podržel, tudíž znovunabytí odcizené věci oprávněnému stížil a znemožnil. Než v pouhém podržení odcizeného předmětu u sebe nelze ještě bez dalšího zjištění shledávati úmyslnou činnost, směřující ku stížení znovunabytí odcizeného předmětu poškozeným, jak jí zákon pro ukrývání vyžaduje. Rovněž neobsahuje pouhé podržení u sebe nutně aktivní zasažení, v němž mohlo by se spatřovati na se převedení odcizeného předmětu. Uložil-li pachatel krádeže, snad z důvodu, poněvadž byt s majitelem jeho sdílí, odcizený předmět v tomto bytu, neopodstatňovalo by pouhé trpění předmětu toho ve společném bytu na straně majitelově ještě na se převedení odcizeného předmětu. Nikoli jeho pasivním chováním, nýbrž zanesením předmětu do bytu pachatelem krádeže bylo opětné nabytí odcizeného předmětu poškozenému stíženo. Zjištění rozsudku po stránce té nestačí pro odsouzení stěžovatelovo ve směru § 464 tr. z. a jeví se výrok o vině na tomto podkladě právně mylným. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti Josefa K. a sice, ježto nejvyšší soud prozatím nemá dostatečného skutkového podkladu, by ve věci samé rozhodl, dáti místo, rozsudek ve výroku v odpor vzatém zrušiti a věc, poněvadž jde již jen o přestupek, příslušnému okresnímu soudu k opětnému projednávání a rozsouzení přikázati.

Čís. 86.

Předražování. Lhostejno, že věc, za niž požadována cena zřejmě přemrštěná, pocházela z krádeže.

(Rozh. ze dne 9. října 1919, Kr. II. 109/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované Marie B. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186a), b) tr. z. a přestupkem předražování dle § 20, č. 1 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnost poukazuje k tomu, že ustanovení o předražování se týkají pouze pravidelných jevů a předmětů obchodního života nikoliv jevů ne-